

Posudek bakalářské práce
EDITY DVOŘÁKOVÉ
CESTA K SOUČASNÉ DRAMATICE SKRZE KOMEDII DELL'ARTE A G. B.
ANDREINIHO (upřesněný titul),
Ústav románských studií FFUK

Na předložené práci je třeba ocenit hlavně to, že autorka přemýšlí vlastní hlavou. Evidentně se zabývá tématem, které ji eminentně zajímá, a chce si ve věcech zjednat jasno. Je to ten nejlepší důvod, proč vůbec něco napsat.

Úvodem konstatuje, že drama lze nazírat z hlediska jeho literárnosti a divadelnosti. Vrací se k řeckému divadlu a jeho interpretaci u Aristotela a upozorňuje, že zatímco u něho básnictví a produkce splývaly, u jeho humanistických komentátorů se s dramatickým textem zachází převážně jako s literaturou. Jasnější pochopení problematiky přišlo až s Herrmannem a Zichem. Připomíná dále, že vedle „vysokého“ pojetí žila průběžně praxe „lidového“ divadla, vůči vysokému dramatu polemická, a přitom plodná (Shakespeare, Molière, Goldoni).

Osvobozování divadla skrze jeho „lidovou“ podobu je věnována další kapitola. Jako paradigmatickou verzi této tradice autorka analyzuje commedii dell'arte. Výborně komentuje její charakteristické rysy: profesionální provoz, improvizaci, masky, sociálně různorodé publikum. Klade si nicméně – což není zcela běžné – i otázku „literárnosti“ komedie dell'arte a upozorňuje na body dotyku, od Menandra a plautovské tradice po španělské divadlo renesanční a barokní éry. Analyzuje dále důsledky skutečnosti, že commedia dell'arte pracuje s typem, nikoli s charakterem, a podává bezvadný popis základních figur. Bystře registruje, že commedia dell'arte polemizuje s „literaturou“ také v otázce jazyka a funkčně pracuje s dialekty.

Na tomto základě pak autorka popisuje „inovace“, s nimiž commedia dell'arte přichází, a představuje ojedinělého herce a dramatika Giovan Battistu Andreiniho. Soustřeďuje se na jeho hru *Dvě komedie v komedii*. Přesně hodnotí její kvality: rafinovanou kompozici (divadlo na divadle), užití dialektů a cizích jazyků, jazykovou charakteristiku postav, amalgamací literárního a hereckého divadla, zavedení scénických poznámek, propojení hlediště s jevištěm, hlavně však ve hře spatřuje – plným právem - velkou apologii divadla jako takového.

Závěrem autorka citlivě hodnotí inscenaci Andreiniho komedie v podání souboru Geisslers Hofkommedianten (a v příloze přidává rozhovor s dramaturgyní souboru Kateřinou Bohadlovou).

Sumárně: nemám co dodat, je to velmi dobře promyšlená práce, faktografie je zvládnuta výborně (a v širokém záběru), metodologické pozice jsou jasně vyargumentovány a skvěle využity. Práce má vysokou stylistickou úroveň. Nenarazil jsem na nic, co by si zasloužilo kritiky (snad na jedinou výjimku: Cicero na s.17 mezi antické dramatiky zabloudil omylem).

Práci hodnotím jako výbornou.

Praha, 15. 8. 2019

prof. PhDr. Jiří Pelán, Ph.D.,
vedoucí práce